

Ötvenlő Krisztus / Christ Healing / Christus heilt den Gelähmten

Lelkészi jelentés - 2012

Elhangzott 2013 január 6-án,
a délelőtti istentiszteleten

„AZÉRT PEDIG, HOGY MEGTUDJÁTOK: AZ EMBERFIÁNAK VAN HATALMA BŰNÖKET MEGBOCSÁTANI A FÖLDÖN – ÍGY SZÓLT A BÉNÁHOZ: NEKED MONDOM, KELJ FEL, FOGD A TE ÁGYADAT ÉS MENJ HAZA.” (Mk 2,10-11)

Újesztendő elején - évtizedek óta gyakorolja magát ebben Rózsatér - megpróbáljuk áttekinteni, mi történt velünk az elmúlt esztendőben. Számot adunk egymásnak, résznyi mértékben beépül hittapasztalatunkba, segíti közösségi életünket.

A felolvasott történetnek nem kevés szereplője van. A szereplők élete, magatartása, tartós és átmeneti kapcsolata, jelenlétüknek módja sokszínű, bonyolult, összetett.

A Kapernaumban végbement csoda, az eseménysor, a résztvevők, az indulataik, a középpontban álló Jézus, a gyógyulást átélő bénult ember, a házi istentisztelet, mely keretet ad mindennek, legyen tükre gyülekezeti közösségi életünk 2012. esztendejének, segítse a lelkeszi beszámolót.

Simon András egyik legsikerültebb, ihletett grafikája „Gyógyító Krisztus” címmel ezt az eseményt rajzolta meg. Talán nem véletlen, hogy egyházunk birtokában lévő, neves, minősített egészségügyi szolgálatot betöltő Bethesda Gyermekkórházunk jelképének fogadta el. A kép nem mindent mutat abból, amiről Márk beszámol, de a művész kiválasztotta azt az esemény pillanatát, ami ta-

lán a legbeszédesebb. A 4 barát a kép legfelső síkjában, a képzeletbeli tetőn térdel, köteleket tartva, s beteg barátjuk eresztésében éppen odáig érnek, hogy Jézus lefele tekintő szeme előtt van a békult ember. Mindig úgy éltettem magamban ezt a pillanatot, hogy a barátok egészen Jézus lába elé, a földre teszik beteg ismerősüket. Nem könnyű tartani felülről. Sokat, s kifejezően érzékeltet abból a grafikus, micsoda összefonódás van a barátok és a beteg között. A tartó kötelek finom, vékony szálakból állnak, mintha képtelenség lenne elbírnai a súlyt, amit a fekvő ember teste jelent. Mégis lehetséges, mert a kötélszálak felfele futva nem azt mutatják, hogy csupán kezükben tartják a barátok, hanem egész lényük van megrajzolva a szálakkal. Nagyszerű és beszédes! Nem kezek és izmok tartják a bajban lévő, hanem egész lényük, személyiségük, szeretetük és hitük. Minden együtt van ebben a tartó erőben. Egész emberként szeretik, segítik, támogatják, viszik Jézushoz a beteget.

Jézus kinyújtott keze ruházatát úgy emeli és szélesíti meg, mintha egy palástot képezne, ami körbeveszi a béna ember. Ölelő kezek. Az egyik kéz a magasban, a másik mintha érintené a béna ember ágya szélét. Ez azt sugallja, nem csak azok ott fent, hanem Jézus maga is tartja őt. Körbevette, átöleli, és tartja, hogy azután egészen megtartsa. Micsoda szövetségbe kerül, a 4 fent lévő ember mélységes szolidaritása, odaadása azzal, amit Jézus Krisztus hordoz. Emberi erők és isteni erők: vékony megrajzolt szálak összetettségében, mintegy azt is kifejezve, több ebben a szemmel láthatatlan, mint a látható.

Visszatérek ahhoz az alapgondolathoz, hogy a történet egy istentisztelet története. Talán mondhatjuk, időbeli kitágítással, hogy egy egész esztendő, minden benne foglalt eseménnyel, találkozással, szolidaritással, felelősséggel, odaadással, zavartsággal, bajjal, jajjal, betegségekkel, nyafogással, ítélkezéssel, hitben megélt reményekkel, várakozással, türelmes türelmetlenséggel, a mindenfeletti megbocsátás élményekkel, a betegségekbeli való talpra állásokkal, és még mennyi minden más-

sal, nem más, mint istentisztelet. Az élet istentisztelete, ennek a gyülekezetnek egy év hosszmetszetében megmutatkozó Isten előtt és emberek előtt való megállása.

Márknál kap egyedül hangsúlyt az a kifejezés: Jézus „ismét” elment a galileai Kapernaumba. Ismét tehát. Tudjuk, Jézus inkább szerette ezt a várost, mint az őt meg nem értő, messiási létében fel nem ismerő, kijelentéseiben megbotránkozó Názáret városát. Kapernaumról is elmondja egy helyen az evangélium, kevesebb az, ami ott végbemegy, mint aminek történnie lehetne, többre tartja magát a város, mint amit ténylegesen megél: *„Te is Kapernaum, talán az égig emelkedsz ? A poklokig fogsz levettetni.”* Az esélyt mégis újra és újra megteremti számára Jézus. Ismét ott van, és ez olyan biztató. Sokkal többre és annál is többre kellett volna jutnia az Isten dicséretben ennek a városnak, de nem veti meg a közösséget Jézus, újra elmegy.

Nem így van-e közöttünk ? Nem így van-e a Rózsatéren élő gyülekezet? Mennyi mindent átélt a már lassan négy nemzedékes, napjainkban már a harmadik nemzedékre egyre több felelősséget terhelő közösség ? Az elmúlt esztendő nem sorakoztatja-e előttünk, hogy Istennek felséges tetteivel jártunk, és Isten meglátogatta itt élő népét. Volt „ismét” és „ismét”, vasárnapokban, hétközi közösségi alkalmakban, lelki, testvéri, baráti találkozókban, betegségekben való talpra állásokban, az ige titka ajtajának kinyílásaiiban, az úrvacsorai közösségekben átélt bűnbocsánatban, és nem sorolom tovább. Az „ismét” nem csak Kapernaumra volt igaz, igazzá tette közöttünk is az élő Isten. 365 napon, 53 vasárnapon, ünnepeken, táborozásokon keresztül.

A kapernaumi „ismét” döntő eseményét Márk evangélista így adja elénk: Jézus – egy neki kinyílt otthonnak a falai között – *„...hirdette az ígét: ...térjetelek meg, mert közel jött hozzátok az Isten országa!”* Ezt a jézusi szolgálatot, hogy az ígét hirdeti, semmi felül nem múlhatja. Nincs olyan fizikai, szellemi esemény ami ennek

fölébe kerekedhetne. Annyi mindenben van vágya az embernek az isteni jelenlét megtapasztalásáért. Talán nincs olyan mértékben kihegyezve ez a vágy éppen arra, ami miatt Jézus szívesen ment, újra, akár ugyanarra a helyre, de minden más területre is! Valóban úgy akartuk-e Jézusban Isten jelenlétét az elmúlt év minden napján, otthonunkban és gyülekezetünkben, hogy „*hirdesse nekünk az igét!*” Vagy valami más vágy, emberileg bár indokolt vágy határozta meg bennünk az igényt.

Isten igéje kellett-e nekünk, ilyen egyszerűen, talán túlságosan is leegyszerűsítetten mondom: vagy minden egyéb. Mert minden más csak egyéb, ami nem döntően fontos, és szükséges az életünkben. Az IGE fontos lenne, de mennyire volt az, vágy szerint, nyitottság szerint, szolgálat szerint az elmúlt évben? Milyen állapotú a Bibliánk? Hány nap telt el úgy, hogy nem került elénk mindennapi lelki kenyérként? Volt-e fontosabb, mint az ige akármilyen kisebb vagy nagyobb közösségi alkalma? Mennyire kellett nekünk az az ige, amely vezérelni tud, amely ítéletet mond rólunk, érzésvilágunk, akaratumk, ösztöneink felett? Mennyire kellett nekünk az az ige, amely új életet képes teremteni, új utakkal, új szövetségekkel, új erőkkkel? Mennyire kellett az az ige, amely arról győzött meg, hogy Isten megbocsát, hogy Isten szeret, hogy Isten markaiba metsz bennünket?

Márk evangélista által elmondott történetben az emberi vágyak vonatkozásában Isten különös irgalmassággal cselekszik. Mert előtérbe kerül egy felebaráti vágy és remény. Éppen valami olyan, amiről az előbbieken szó volt, s amelyet nem lehet a legfontosabbnak ítélnünk. Egy beteg ember, egy bénult állapotú és az őt felkaroló 4 ember igyekezete, vágya, reménye kerül elénk. Fontos ügy? Fontos remény? Kellene a gyógyulás? Hányszor volt az elmúlt évben ilyen vágyhordozásunk? Hányszor igyekeztünk a Krisztus hatalma közelébe, kétségbeesett vagy éppen alázatos, mindent remélni akaró imádsággal, hogy segítségre találjunk? Magam is voltam így. Együtt éltem át a

nagyapáság nagy örömét, és ugyanakkor a féltő, nyugtalanul megélt, az unoka testi megjobbulásért való kívánást, közbenjáró szolgálatot Isten előtt.

És mert Bibliánk szerint valóban fontos az Istennek, hogy a beteg gyógyuljon, a munkanélküli feladathoz jusson, a kudarcélményeket halmozó, végre eredményeket éljen át, a félárva egész árvaságra ne jusson, a már-már életét feladni kész idős élet ismét talpra álljon, házastársi szövetség gyógyuljon, ezért nem is hagytuk abba az ezekért való imádságos zarándoklatokat Isten elé. Csak talán azt nem vettük észre, hogy a nekünk legfontosabb Istennél mindössze csak kiegészítően fontos, és a neki legfontosabb nekünk sokszor csak másodlagosan volt fontos.

Mert mi is tárul elénk abból, amit Márk evangélista elmond?

Hogy Jézus, miközben a barátok tele szeretettel és leleménnyel, nem ismerve akadályokat, mindvégig kitartóan vitték és hordozták a megérkezésig a maguk betegét, aki egyszerre csak ott volt Jézus előtt, s tele szívvel azt remélték, most bekövetkezhet, hitük szerint a teljes gyógyulás, Jézus igazolja a maga isteni létét előttük. Mégis valójában az történik, Jézusnak fontos és becsült, hogy ép legyen a test, de nem a legfontosabb! Van fontos, és van annál is fontosabb. És nem jó, ha az ember felcseréli ezt a kettőt. Nem jól gondolkodik az az ember Isten országa evangéliumáról, aki azt tartja a legfontosabbnak, ami csak fontos, és csak mellékesen fontosnak tartja azt, ami egyébként mindennél fontosabb!

Mit mond Jézus, amikor elé kerül a béna ember?

„*Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.*” Jézus a mindennél fontosabbra mutat rá. Mert ennél, hogy megbocsáttattak a te bűneid, semmi sem lehet fontosabb. Nézzétek csak a történet folytatását? Mert amikor még az is kegyelmesen végbemegy, hogy talpra állhat isteni erők alapján a beteg ember, pontosan csak azért történik meg, hogy a legfontosabb ez által is kiemeltessék! És kiderüljön, hogy a fontos dolgok alá vannak rendelve a legfontosabbnak.

Így fogalmazza Jézus ezt a különös mondatot, és bizony értsük mi is jól: *„Azért pedig, hogy megtudjátok az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön – így szólt a bénához: Neked mondom, kelj fel, fogd a te ágyadat és menj haza. Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára.”*

Márk közbeiktat egy intermezzót az események folyamába. Ez is az istentisztelet része. Elmondja, nagyon érzékletesen, hogy akik Kapernaumban, hamar a házhoz érkező, bejutottak oda, és hallgathatták Jézus igehirdetését, a legfontosabb közelében voltak, és a mindennél fontosabbra irányult a figyelmük, igazán semmi sem kellett volna, hogy zavarja ezt a figyelmet, kinyíljon a szívük, Isten szeretetének teljes ölelését átéljék: elkezdenek döcögni, ítélni, és láthatatlan de szellemileg nagyon is valóságos falakat építenek fel hirtelenében Jézus személyével és és kijelentéseivel szemben.

A kapernaumi házban az istentiszteletnek nevezett alkalom elérkezik a döntő kijelentéshez, Jézus egész életének, teljes küldetésének értelméhez, és annak a kis háznak a falai között elhangzik, ami az egész világ megváltására képes: a megbocsátás, az isteni irgalom meghirdetése. S akkor valami igen nehézkes lesz a lelkekben.

Kétszeresen is. Nem könnyű ezzel a kettővel megbirkózniuk.
ELŐSZÖR.

Talán nem kétséges a számukra, hogy Isten megbocsátó szereteténél nincs magasztosabb, felemelőbb, de hogyan gyakorolhatja ezt ez a názáreti tanító? Mi köze ennek a rabbinak az Isten szentségéhez, az embernek elérhetetlen magassághoz, ahol az Isten lakik, és ahhoz a legszentebb munkálkodáshoz, hogy isteni megbocsátás menjen végbe? Ki ez a Jézus?

Nem csak itt jelenik meg ez a nehézkesség és botránkozás, hanem kiterjesztődik Jézus minden cselekvésére. A legérthetlenebbül abban, amikor Jézust elfogják, s a nagytanács igen tisztelt em-

berai előtt kijelenti, Ő az élő Isten fia, maga a Messiás, a világ megváltója, és engedi végbemenni önmagán, önmehtagadó hatalommal, erővel és alázattal a megfeszítettetés rettenetét! Kicsoda ez, kérdezik az ítélezők ott a kapernaumi házban, és kérdezik szinte mindvégig annak a kornak a kegyesei, miközben figyelemmel kísérik a megfeszítésig engedelmes életét?

Az elmúlt esztendőre ezen keresztül is vissza kell tekintenünk, mennyire hittük, hogy Isten Jézus Krisztusban szerzett bocsánatot? Hogy Isten Őrá bízta azt a rettentő feladatot, hogy elhordozza ennek a világnak, és a mi személyes világunknak minden bűnét? Hányszor szabadított fel bennünket az a megbocsátó erő, amit a Megfeszítettben nyerhettünk el? Hányszor mentünk tovább az utunkon az úrvacsoravétel követően, hogy valóban a Krisztus megtört testét és kiontott vérért vettük magunkhoz lelkiképpen, és ebben, csakis ebben, megéltük Isten feloldó, szabaddá tévő szeretetét?

MÁSODSZOR.

Volt más gondja is annak a kapernaumi házban Jézust hallgató közösségnek. Jézus segít ezen a gondon, de nehéz eldönteni, hogy segítségnyújtása ítéletmondás-e az ígét hallgató nép felett, vagy támaszul adatik, hogy a szívét Isten előtt nehezen megnyitó nép, egészen kitarulkozzon, átélje a megbocsátást?!

Ki kell mondani, hogy Jézus ezt a sajátos segítséget nem mindig adja. Hogy ti. csodát tesz azért, emberi fizikai léten végbemenő csodát, hogy a sokkal fontosabb csodát, a lelki-szellemi, hatalmas, örök életre mentő csodát is átélje az ember.

Igen, az igaz kétségeket hordozó embernek, az Isten szeretetét valóban vágyó embernek olykor megadja Isten, hogy szeme láttára végbemenő csoda mentén nyíljon meg végre a lény a legnagyobb csodára, Isten bocsánatára, de megadatik-e úgy, hogy mi mindig ezt várnánk, mindig ezt követelnénk, hogy mindig ezt kérnénk számon rajta ?!

Igen, ott Kapernaumban elvezeti Jézus az egybegyűlteket a legfontosabbhoz, enged abban, hogy az embernek fontos is

megtörténjék. Gyógyítja a porból lett és ismét porrá váló testet, hogy gyógyíthassa a szívet, és múlhatatlan életre mentsen vele. De megadatik-e ez nekünk újra és újra ?

Nem kellene eljutnunk oda, amit olyan gyönyörködtetően vallanak meg Dániel társai, Sidrák, Misák, Abednégó, a nabukadneccári tüzes kemence pusztító ereje közelében? *„Van, nekünk Istenünk, akit tiszteljük, ő ki tud minket szabadítani a tüzes kemencéből is... de ha nem tenné is, tudd meg, mi nem hódolunk meg az aranyoszobor előtt...”*

2012 olyan év volt testvérek, amelyben voltak kapernaumi segítő csodák, Isten irgalmas megjelenései, ahol adatott a testben való megtartás is, hogy átéljék szívek az Isten lélekben való megtartó erejét. És ha adta és megengedte ezt irgalmasan az Isten, hálaadás voltunk érte? Megújult-e benne nemcsak a körülmény, nem csak az emberi kapcsolat, nem csak a megélhetés, nem csak a fizikai állapot, hanem, maradandóan, a lelkiesség is ?

De voltak 2012-ben olyan események is, amelyek azt mutatták, Isten úgy kínálta a bűnök bocsánatának legnagyobb csodáját, a mindent mindenekben, hogy nem adta meg a kért ideigvalót, hogy nem cselekedte meg a gyógyulást, hogy árvaságot teremtett, hogy súlyos kórt hordoztatott, hogy gyászba engedett, hogy némelyek munka nélkül maradtak, hogy igen-igen nehéz maradt a mindennapi kenyérre való előteremtése is!

Ezek nélkül is tudtunk hinni ? Ezek nélkül is alázattal meg tudtunk előtte állni, és hálát tudtunk adni azért, hogy bár az ideigvalóban nagy hiányokat éltünk meg, de az örökkévalóban megajándékozott minket Isten ?

Vagy nekünk mindig csak úgy járható a lelki út, hogy előbb Uram gyógyítsd a beteget, tedd látóvá a vakot, add meg a kenyeret, ne vedd el szeretteink életét, ne engedd a bajt, s akkor megnyílik majd mindig a mi szívünk?

Érezzük-e, hogy ez utóbbi mennyi korlátot támaszt, mennyi hitetlenséget halmoz fel ?

Miért nem hittük jobban , mélyebben 2012-ben, hogy „*Aki az ő tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna ővele együtt mindent minékünk?*”

Márk evangéliuma szép történetének még egy részletét szeretném érinteni, hogy teljesebb legyen a tükörtartás. Amire a Simon András grafika kapcsán már utaltam is.

A történetben négyen hordoznak egy önmagát hordozni nem képes embert. Nyilvánvaló a leírtak alapján, hogy nem csak akkor hordozták, amikor Jézus a városba érkezett. Nem csak az mozdította őket, ha reményt láttak a változásra. Hanem a teljes változatlanság zárt keretei között is hordozták. Nem azért álltak mellé, hogy talán egyszer majd csoda történik, hanem mellé álltak, mert ennek az embernek szüksége volt erre. Ez a szolidaritás nem függött a csodától. Olyan szövetségben éltek meg a kapcsolatukat a beteg társukkal, és vitték, hordozták, szerették, támogatták, éltették, amely független volt az isteni beavatkozástól. Egyszóval is mondjuk ki bátran: szeretetet éltek meg.

Vegyük észre, mert így találjuk történetünkben, hogy 4-en voltak. Hogy megélhessék ezt a szeretetet, társat kellett találni. És megtalálták, mert biztonnal keresték, és megtalálták, mert nyitottak voltak rá. Össze kellett fogniuk, és össze tudtak fogni.

Hogy mennyi volt ebben az összefogásban a szakralitás, a lelkiesség, a Istentől elkért erő, nem tudjuk. Hajlamosak vagyunk arra gondolni, joggal, hogy Isten mindig mindenhol megáldja az ilyen szeretetben való összefogásokat, és felelős teherhordozásokat. Nem csak abban áldja - ha akar így is segíteni - hogy egyszer elérkezhet a gyógyulás pillanata, hanem abban is, és talán abban különösen is hathatósan, hogy minden változás nélkül, vagy a változás minden hamis reménye nélkül türelmesek, kitartóak, a másikat megbecsülők, tántoríthatatlanok legyenek.

Csodálatos példát helyez elénk Márk evangélista. 2012-nek ez is tükre. Álltunk-e így valaki mellett? Hordoztuk-e így szótlantul,

t 2012-ben...

hűségesen? Megkerestük és megtaláltuk-e azokat a társakat, akik mellénk álltak, vagy akik mellé nekünk kellett szegődni? Volt-e és van-e olyan kisebb közösségünk, amelynek állandósult ilyen legnemesebb értelemben vett diakóniai szolgálata? Hoztunk-e önzetlen ajándékot ilyen testben, megélhetésben, emberi kapcsolataiban bénult állapotúért, időben, anyagi értelemben, jóindulatban, imádsággal, fizikai erővel?

A 2012-ről szóló lelkészi jelentésnek ez a lelkeségi vetülete. Tekintsünk vissza így, ezen a módon, és álljunk meg Isten előtt.

Hagyományosan arra is sort szeretnék keríteni, hogy konkrétan beszámoljak lelki életünkről, anyagi ügyeinkről, intézményeink működéséről, szolgálataimról, némi kitekintéssel egyházi és társadalmi közéletünk állapotára.

1. Lelkiségünkről

Mindig, minden évben meg kell emlékezniem hálával azokról, akik az egyetemes papság szép rendjében Isten lelkétől indítottan, felsorakoznak szolgálatra.

Lelkésztársaimat kell emlegetnem elsősorban (Tímár Ulla, Király Levente, Skultétyné Fekete Katalin), gondnokainkat (dr. Kovács Attila, Pásztor Lajos), presbitereket, kiscsoportok felelőseit, teológus ifjainkat, teológiai tanulmányokat folytatókat (Vass Réka, Dobó Ágota, Ablonczy Áron, Tihanyi Kristóf, Barcsa András, Horváth Ildikó), gyermek, ifjúsági és felnőtt körökben, táborozások előkészítésében, lebonyolításában segítők, s a láthatatlanokat, akik hűséggel imádkoznak az istentiszteletért, minden igei alkalomért, a testvéri, baráti, családi, házastársi kapcsolatokért. Nekik mondom, ill. tőlük kérdezem: ugye nem találtátok hiábavalónak a fáradozást? Remélem, volt sok lelki öröm abban, hogy odaszántátok az időtöket, hogy

szeretni próbáltatok még talán azokat is, akik különösen is megpróbálták a türelmeteket? Tán lett annyi lelket építő muníció, hogy akarjátok folytatni, hogy készek vagytok újra, ebben az évben is szolgálati helyeteken maradni ?

Kedves lelkésztársaim, hiszitek-e, persze magamtól is kérdezem, hogy Istenhez nem tér vissza üresen az ő igéje? Gondnoktestvérek, presbiterek úgy látjátok-e hogy bár sokszor valóban hiábavalónak tűnő percek, sőt órákat is eltöltöttünk a gyűléseken, munkacsoportokban, de van olyan maradéknyi idő, amelyben értékek és értékes döntések születtek? Iskolánk, óvodánk, idősotthonunk munkatársai, ugye nem volt kárba vesztett idő az elmúlt év, és hiszitek, hogy Isten megáldotta hivatásgyakorlásotokat, felelősségeitek megélését?

Megkísért minden szolgálatban fáradozót a hiábavalóság érzete, a megfáradás lelke, a meg nem becsülés fájdalma. De hiszek abban, hogy ha valaki Isten előtt állva meg tudott újulni a szolgálatban, és védetté vált a magamutogatástól, és fontoskodástól, ha valaki eljutott oda, hogy nem az emberi dicséretért, hanem valami lényegileg másért, a belső örömért szolgált, az ne élt volna át derűt, hálát, önzetlenséget, harmincszorost, hatvanszorost, vagy akár százszorost.

Voltam beszélgetésben némelyekkel úgy, hogy mást sem hallottam, mint panaszt, pedig ép volt a két kéz, a szem, a láb, az értelem, egyben volt a házasság és a család, volt őt megbecsülő közösség. Isten segítse meg panaszában az ilyen lelkűeket, oldja fel őket mélyebb látással, és vezesse őket hálaadásra, mindazért, amit sok-sok hiányosság és szükség mellett, mégis megélhetnek.

És voltam beszélgetésben már szinte mindenét elveszített idős élettel, akinek sem a lába, sem a szeme, sem a keze nem volt már ép, aki egyre inkább átélte a fokozatos korlátozottságot, és mégis énekelt. Énekelt olyan lélekkel szép karácsonyi éneket, hogy el kellett szégyelljem magam minden panaszért.

Megemlékezem azokról, akik valódi, példaadó igaz alázattal, alig észrevehetőbben, de annál hasznosabban az apróbb és nagyobb jótettek igen gazdag világát éltek meg. Akik legtöbbször mindig mosolyogtak. Akik legkevésbé panaszkodtak, akik tiszta szívvel tudták kérdezni a másiktól: Hogy vagy, jobban vagy már? Milyen nehézségeid vannak? Akik helyre tettek egy-egy széket, akik kifestettek ifiszobát, idecipeltek mindenféle eszközt az ételkészítésért, énekkarban szolgáltak, hangszeresen segítettek az éneklést, óvodásokat és iskolásokat vettek rá kicsiny szolgálatokra, „SMS igéket” ajándékoztak mások telefonjára, szép, tartalmas ígéslapokat készítettek, nem fáradtak bele, hogy keddenként, szinte egész nap, itt töltsék az idejüket, vigyáztak a gyermekekre, kézműves körben szép alkotásokra vették rá őket és szüleiket, angyalá, pásztorrá, karácsonyi szereplővé varázsolták át őket néhány percre, szinte könyvtárnyi irodalmat hajlandók voltak áttekinteni, hogy élménygazdag felvidéki utazást éljünk meg, kézbe vettek söprűt, felmosót, virágot tettek az asztalra, mosták és vasalták a terítőket, cserélték a kiégett izzókat, kinyitották otthonuk ajtaját házi csoportoknak, szép hívogató plakátokat készítettek, írott evangélium olvastatásában fáradoztak, őrt álltak az ajtóban és az utcán, kedves szóval segítettek, hogy a belépő jól érezze magát, táborhelyet takarítottak, elromlott tárgyakat javítottak, szennyes dugulásokat oldottak ki, advent minden napjában lelki ajándékokkal lepték meg email-es olvasóikat, gyülekezeti honlap nagy szervező erőt, s időt megkívánó kialakításába kezdtek, képzéseken vettek részt, alapítványt hívtak létre, hogy az ifjúság házasságra, családalapításra készülését segítsék, kismamákat kicsaltak otthonukból ide a templomba beszélgetésre, éneklésre... és nem győzőm folytatni, ti pedig nem győzitek hallgatni, bár tudom, sok mindent nem említettem. Mint a gyönyörű hímzett terítő, amelyek hány és hány egyszerű öltésből készülnek, ehhez is hasonlít közösségi életünk szötte. Sokan dolgoztak rajta. Hála érte.

Itt emlegetem népmozgalmi adatainkat. 14 keresztelésünk volt, 7 leány, 6 fiú gyermeket, s egy felnőtt testvért. 11 ifjú kon-

firmált, 3 testvérünk felnőttként vállalt konfirmációi fogadalmat, három ifjú pár kötött templomunkban házasságot. Vannak 50 éve és 25 éve házasságban élő, boldog testvéreink. Szomorú események is terheltek minket. 33 temetési istentiszteletet tartottunk, 21 asszony, 12 férfitestvértől búcsúztunk. Közülük külön felemlgetem: Pethes Gyulánét, Selyem Istvännét, Kiss Endrét, Kis Gábornét, Sándorné Kertai Juditot, Németh Lászlóné Zsuzsikát, Surmann Gyulánét, Hegedűs Alfonzot, Fodor Lajosnét, Séra Sándornét. *„Örültünk az örülőkkel, és sírtunk a sírókkal.”*

Istentiszteleteink, alkalmaink, konferenciázásaink mentén vendégeink voltak, ABC rendben, lelkészeket, laikusokat csak felsorolom: Ablonczy Tamás, Bacscai Bálint, Barthos Gergő, Bölcsföldi András, Börzsönyi János, ifj. Csomós József, Dányi Zoltán, Földvári Tibor, Hajdú Szabolcs, Harkai Csaba, Kiss László, Komlói Piroska, Miklósy Koppány, Monthy Taylor, Papp Tibor, Schaller Tamás, Széll Bulcsú, Tercsi Zoltán, Zámbo András.

2. Anyagi háztartásunkról.

Növekedett a perselyáldozat, csaknem 2,5 millió Ft gyűlt egybe. Megközelíti az 5 millió Ft-ot a működésre, fenntartásra befizetett, ill. átutalt támogatások mértéke. Templomalapítványunk bevételei is több százezer Ft-tal gyarapodtak. Örömünk, hogy a Filippi Alapra, a Nehémiás Alapra is áldoztak a testvérek. Nem kevesen teljes anonimitásba burkolózva igyekeztek segíteni azoknak a családoknak, ahol nehezebb körülmények keletkeztek az elmúlt évben. Vannak olyanok, akik hűségesen és rendszeresen áldoznak másoknak, minden viszontszolgálat nélkül. Örömünk, hogy a karácsonyi ünnepkörben is sokak felől megmutatkozott a kedves, jó lelkű adakozási kedv. A Filippi kör által meghirdetésre került tartós ételmiszer akcióban is csaknem 30 család vett részt, volt az esztendő egy szomorú tavaszi vasárnapján olyan perselyes áldozat,

amellyel árvaságra jutott gyermekeket tudott a gyülekezet több mint 350 ezer Ft-tal támogatni. Növekedett azok száma, akik példaadó rendszerességgel, kisebb-nagyobb összegekkel támogatták a közösség életét. Iratterjesztésünk is „megterítette asztalát” vásárnapról-vásárnapra, s összesen 720 ezer Ft volt a forgalom. Az adótörvények az elmúlt évben is lehetővé tették az 1 %-os felajánlásokat, 349 ezer Ft-ot utaltak át alapítványunknak. Ha minden adományt figyelembe veszünk, a gyülekezet összes bevétele meghaladta a 10 millió Ft-ot.

Persze kiadásaink is voltak, személyi, közüzemi, gáz, villany, víz csatorna, eszközbeszerzés, sok-sok szeretetvendégség, karácsonyi ajándékozás, az egyetemes egyházi szükségekre befizetett kötelezettségeink nemesen terheltek minket. A 2011-es évet 750 ezer Ft működésre fordítható maradvánnyal zártuk, a 2012-es évben a záráskor 950 ezer Ft állt a rendelkezésünkre.

Szeretnék gondnoktársaim és a presbitérium nevében köszönetet mondani mindenkinek. A megközelítőleg kb. 200 családból álló, 420 választói névjegyzékben szereplő, és kb. 550-600 tényleges tagot számláló gyülekezetünk legalább 3/4 része részt vesz a terhek, kiadások hordozásában. Hála érte.

3. Intézményeink életéről

KS ISKOLÁNK ÉS ÓVODÁNK

Hálára indító életet él. Köszönjük az intézmény vezetését (Nagy Gábor), a munkatársi kört, a felelős gazdálkodást, a lelki arculat alakításában minden erőfeszítést (Skultétné Fekete Katalin). Az óvodai csoportok teljesen telítettek, az iskolai csoportok csaknem hasonlóképpen állnak. Minden pedagógusunk, munkatársunk igyekszik helytállni. Itt is vannak, akik terhelhetőbbek, s vannak, akik kevésbé. Egyéni adottságokon, és pillanatnyi körülményeken

is múlhat mindez. Fontos, hogy megbecsüljük a gyermekeket, gondozzuk a ráncbízottakat. Az elmúlt esztendőben is rácsodálkoztunk, mennyi tehetség rejtőzik a tanulóiban. Az a szép, nagy nevelői-tanítói kihívás, hogy mindezt kellő mértékben kibontakoztassuk. Az anyagi körülmények rendeződtek. Szolidan lehetőség van arra, hogy fejlesztési szándékok is megvalósuljanak. Olyan korábról elmaradt, az új kormányzat által jogosan megítélt támogatásokhoz is jutott az intézmény, amelyek tartalékképzést is lehetővé tesznek.

Legtöbben tudják a testvérek, hogy megváltozott a Reménység kéttannyelvű általános iskola fenntartása, r.k. egyházi intézménnyé lett. Azt gondoljuk, hogy ez nem jelent majd komolyabb változást, mi is megmaradhatunk ökumenikus nyitottságú intézménynek, s a r.k. iskola is lehetőséget biztosít más felekezeti tanuló felvételére.

Az oktatási kormányzat által meghozott törvények az egyházak számára növekvő kihívást jelentenek. 2013 szeptemberétől az első és az ötödik osztályban a szülőknek kötelezően választani kell az erkölcsstan ill. hitoktatás tantárgy közül. Az ebből következő feladatok ne csupán a gyülekezeteket terheljék, hanem életre hívandó egyházi hitoktató központok is segítsenek majd!

SIMEON OTTHON

2012-ben sokszor adtunk érte hálát. 15 gondozott testvér mellett 4 főállású ápoló, ill. egy félállású vezető végezte a szolgálatot. Összehasonlíthatatlan az intézményben gondozott testvérek körülménye, a rájuk fordított figyelem mértéke azzal, ha valaki idős korára egyedül marad, és saját maga kell gondoskodjék önmagáról. Jelentősebb munkálatok is folytak az intézményben: betegszobával bővült az épület, egy első emeleti nagyobb szoba kettéválasztásra került, a létrejött kisszobákat felújították, ill. a beázások miatt a tetőzetnek mintegy a fele része felújításra került.

Szeretném megköszöni gyülekezetünk nevében dr. Kovács Attiláné Katalin csaknem 10 esztendőn keresztül tartó szolgálatát, miután, személyes elhatározással, máshol folytatja munkáját. Megértéssel fogadtuk döntését, hálásak vagyunk Istennek odaadásáért, az idők szeretetéért, hozzáértéséért, precíz anyagi rendtartásáért, derűjéért. Isten áldja életét. Új vezető találása ügyében lépéseket tettünk, reméljük Isten kirendeli az alkalmas személyt.

Idősothonunk lakói, legtöbben magas életkorban vannak. Hálásak vagyunk Istennek, hogy éveket ad az évekhez. Derű is van az otthonban, vannak látogatások, van hetenkénti közösségi alkalom (Tímár Ulla), rendszeres orvosi felügyelet (Dr.Vass Béla).

Szép ünnep előtt állunk, amelyet a gyülekezet az otthonnal együtt szeretne majd megélni: Soós Ferencné Margit néni január 17-én 100 esztendős lesz. Bár látását már elveszítette, értelme ép, szívesen beszélget, és viszonylagosan jól van. Isten terve valósuljon meg életében, békességben, belső csendességben, élő reménységben.

Mindannyiunkat elszomorító esemény volt, hogy az elmúlt esztendő végén búcsúznunk kellett Séra Sándorné Éva nénitől. Küzdelmes, az övéiért mindent megtenni igyekező, viszonzást - reményei szerint - talán kevésbé nyerő, mégis sok derűt is hordozó élete nagyon fog hiányozni.

4. Személyes dolgairól

Hagyományosan most is felemlégetem, hogy szolgálati naplóm záró sorszáma 981. Istentiszteletek, igei alkalmak, előadások, áhítatok, látogatások, beszélgetések, konferenciások, intézményi alkalmak sorakoznak benne. Olykor elfáradok, máskor megújulok. Köszönöm a gyülekezet imádságait.

Egyházi feletteseim előtt már több ízben említettem, szerencsés lenne életre hívni a mi egyházmegyénkben is az un. szombat félévet, amelyben a több évtizede szolgáló lelkészek lehetőséget kapnának arra, hogy gyülekezeti feladataik alól átmene-

tileg kilépve tanulmányi feladatok végzésében felfrissüljenek, és megújult testi-lelki állapotban folytathassák hivatásukat. Ez nekem is fontos lenne. Van ilyen terve az egyházmegyei és kerületi vezetésnek, remélem, megvalósul.

Kis családom életében nagy események mentek végbe az elmúlt évben. Tamás fiaméknál kislány, Ádáméknál kisfiú született, Kincső ill. Ábel. Hálásak vagyunk egészségükért, édesanyjuk megtartott életéért. Legnagyobb gyermekünk, Dávid, eljegyezte barátnőjét, Fruzsínát. Judit szereti hivatását, Áron egyre nagyobb igyekezettel végzi tanulmányait, s mindketten komoly odaadással szolgálnak az ifjúságban. Feleségem – most is elmondom – legfőbb segítőm. Mindenben. Nem sorolom, mi mindenre mozdul szíve, lelke, keze, lába. Azon túl, hogy óvodánkért való vezetői felelősségben is örömmel helytáll, és hálás a munkatársakért, mindene a család. Örülök, hogy egészségben van, egymás mellett lehetünk, becsülhetjük, szerethetjük egymást.

5. Kitekintés

450 éve került kiadásra egyik meghatározó hitvallási iratunk a Heidelbergi Káté, ennek kapcsán emlegetem, milyen áldás lenne, ha a XXI. századi körülmények között, ugyanúgy megtalálná önazonosságát Református Egyházunk, mint annak idején, aminek egyik nagyszerű tanúsága volt az emlegetett hitvallás. Merre tartunk, s merre tartunk? - kérdeztem már egy évvel ezelőtt is a jelentésben, s nem lett könnyebb a kérdésre adandó válasz. A hatalom és a pénz, minden korban, minden nemzedékben, évszázadok tapasztalataiban jelzi: felettébb nagy a kísértés, hogy eredeti hivatásától, e világban betöltött, Istentől rendelt szolgálatától akaratlanul is eltérjen.

Ezzel együtt hiszek abban, hogy jelentős felelősséget megélhet a mai körülmények között. Sokféle törvényi támogatással is kísérten, ha úgy tetszik hatalmat, s költségvetési segítséget

nyer, nem saját forrásból, áldozatból való javadalmat. De akár kisebbségi helyzetben, akár elnyomott, üldözött állapotban van a mindenkori egyház, akár jelentős társadalmi támogatottságban, akár megvetettként szolgálhat, az útjára mindig igaz marad amit Jézus mond a Hegyi Beszédben: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei atyátokat... Ti vagytok a föld sója, de a a só megízetlenül, mivel sózzák meg?”*

Népünk, nemzetünk életére ítéletesen, és már sok-sok eszten-deje ráterhelődik a politika legfőbb felelősei által hamisan generált megosztottság. Üdítő lenne, ha olykor azt tapasztalhatnánk, nem egymásra acsarkodunk, nem egymás szájából akarjuk kiénekelni a sajtot, nem irigyeljük a hatalom gyakorlóit, nem lépünk fel vele szemben alantas szándékkal. Ugyanakkor, akik ezekben az években kivételes felhatalmazás alapján igazgatják népünket, kellően bátrak lennének minden jóban, igazban, erényben, határozottságban, olykor önmagukat is szükségyszerűen megvizsgálva, vajon helyes utat, az egész népért, annak felemeléséért való utat járnak-e ?

Európai népek, nemzetek ha becsülnek vagy nem becsülnek bennünket tán kevésbé zavaró, mintha magyar támadja a magyart. Szerencsés lenne, ha nem azokra hallgatnának a szomszédos népek, nagyhatalmi vezetők, akik egyszer (hányszor is ?!) már egészen tönkre tették gazdaságilag és erkölcsileg népünket, s nem ők akarnának „bölcsek kövéként” megint mindent megmondani. Isten óvja tőlük is népünket, és segítse irgalmasan mindazokat, akiknek fontos a haza becsülete, népünk igazi megjobbulása.

Ámen

Ablonczy Kálmán, lelkesz